

ספר בראשית פרק ג

(א) והנחש הִיה ערום מכל חֵית השָׂדֶה אֲשֶׁר עָשָׂה יְדוּד אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר אֶל הָאִשָּׁה אַף כִּי אָמַר אֱלֹהִים
לא תאכלו מכל עֵץ הַגֵּן:

(ב) וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה אֶל הַנְּחֹשׁ מִפְּרִי עֵץ הַגֵּן נֹאכֵל:

(ג) וּמִפְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַגֵּן אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִמֶּנּוּ וְלֹא תִגְעוּ בוֹ פֶּן תָּמָתוּן:

(ד) וַיֹּאמֶר הַנְּחֹשׁ אֶל הָאִשָּׁה לֹא מוֹת תָּמָתוּן:

(ה) כִּי יֵדַע אֱלֹהִים כִּי בַיּוֹם אֲכָלְכֶם מִמֶּנּוּ וְנִפְקַחוּ עֵינֵיכֶם וְהִייתֶם כְּאֱלֹהִים יֹדְעֵי טוֹב וָרָע:

(ו) וַתֵּרָא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמֹאכָל וְכִי תִאֲוָה הוּא לְעֵינַיִם וְנִחְמַד הָעֵץ לְהִשְׁכִּיל וַתִּקַּח מִפְּרִיו וַתֹּאכַל
וַתֵּתֶן גַּם לְאִישָׁהּ עִמָּה וַיֹּאכְלוּ:

אורות הקודש / חלק ב / עמוד שח / ישות הקודש - טו

ישות הקודש - טו

בקטנות הדעת מונח ארס פנימי,

שנדמה על ידו,

שכל הנתקה מן החול אל הקודש היא דחיה מישות אל אפסיות.

ואף על פי שההודאה התיצונה מנגדת לזה מצד קבלת האמונה, שמסעדת את כל כושל, גם הנשפל
בקטנות,

בכל זאת בעצמיותה של ההכרה חסר זה היסוד המאיר,....

, שכל הנתקה מן החול אל הקודש היא בריחה מחורבן ואפסיות

אל הישוב המילוי והישות הכבירה והאיתנה,

אל חיי החיים בעוצם מקוריותם, והזרמת שפעתם ההומיה, מלאת המנוחה והעז.

מתוך הכרת הגודל הזה בהוד תיאוריו הנצחיים שאינם פוסקים, מתגדלת התפלה בתכונתה,

ומוצאה היא את מטרתה בביטויה,

וגילוי חייה. התמלאות המאויים נעשה לה דבר נטפל.

כמו חלב ודשן תשבע נפשי ושפתי רננות יהלל פי.

עולת ראה / עניני תפלה / התפלה המתמדת של הנשמה

התפלה המתמדת של הנשמה מתאמצת היא תמיד לצאת מן ההעלם אל הגילוי, להתפשט על כל כחות החיים של כל הרוח והנפש וכל כחות חיי הגויה כולה, והיא משתוקקת ג"כ לגלות את מהותה וכח פעולתה על כל הסביבה, על כל העולם והחיים, ולשם כך צריכים אנו לחשבנו-של-עולם שבא ע"י תורה וחכמה. ונמצא מתוך כך, שעבודת התורה כולה וכל חכמתה היא התגלותה המתמידה של תפלתה הכמוסה של הנשמה. נשמת כל חי תברך את שמך ד' אלהינו.

עולת ראה / עניני תפלה / התפלה המתמדת של הנשמה

התפלה היא לנו, ולעולם כולו, הכרח גמור, וגם תענוג היותר כשר שבתענוגים.

גלי הנשמה שלנו הולכים ושוטפים,

הננו חפצים מעצמנו ומהעולם שלמות כזאת שאין המציאות המוגבלת יכולה לתן לנו,

ומתוך כך הננו מוצאים את עצמנו שרויים בצרה גדולה,

שדאבונה יכול להעביר אותנו על דעתנו ועל דעת קוננו.

אבל קודם שיעבור זמן גדול, שיוכל שרטון זה להתגלם בקרבנו הננו באים ומתפללים.

שופכים אנו את שיחנו ומתנשאים אנחנו לעולם של מציאות שלם בתכלית השלמות,

ואז נעשה עולמנו הפנימי באמת שלם בתכלית השלמות,

ודעתנו מתמלאת נחת, ואותו המשקל שהכרעתנו הפנימית פועלת על המציאות, שגם פנימיותנו היא אחת מחלקיה, מכריע גם את כל העולם כולו לכף זכות.